

A hand holding a glowing sun that forms a heart shape with Hebrew text inside.

לכאן הגעתי

אתי לוינסון
מספרת מהלב

רגעים קסומים של תקשורת

לא מכבר גיליתי שחיי הם רצף של מצבים שונים ומגוונים ואשר בזמן שהם מתרחשים, מייד מקוטלגים במוחי כטובים או רעים, כנעימים ונוחים או מטרידי מנוחה ואפילו הרי אסון. כאשר מחשבות חולפות במוחי מתלוות אליהן תחושות התואמות לתוויות בהן בחרתי להדביק לאותן המחשבות.

ערב אחד, בעודי שוכבת נינוחה במיטתי ומשוטטת כהרגלי ברשת, בעלי הודיע לי שאצטרך להסיע למחרת בבוקר את בני בן השמונה עשרה לבית-הספר. מהיום שבו בני טל קיבל את רשיון נהיגה שלו, נטל ההסעות הוסר ממני שכך הייתי חופשייה להתעורר בכל שעה שאחפוץ.

אם להודות על האמת, המחשבה שאין בידי כל ברירה ושאצטרך להשכים קום גרמה לי לתחושת אי נוחות מסויימת. כעסתי על טל, על כך שאינו מגלה כל התחשבות בי, ואף אינו טורח להציע לנסוע בתחבורה הציבורית או לבקש מאחד מחבריו הסעה לבית-ספר.

ואז כן, שוב מצאתי את עצמי עסוקה בי ובעצמי. אני ואני, מה טוב לי ומה נוח בעבורי.

עצרתי לרגע את שטף המחשבות ואמרתי לעצמי: "רגע אחד אתי, קיימת כאן הזדמנות! הזדמנות פז להיות עם הבן שלך, עם הילד שאת כל-כך אוהבת ומעריצה. כך, לבד במכונית, רק את והוא נוכחים. נסיבות כאלו אינן מצויות בשפע. חפשי ומצאי והפיקי מכך את המיטב."

בציפייה ליום המחרת שקעתי בשינה עמוקה ומתוקה. בשעות הבוקר המוקדמות בעוד טל ואני עושים את דרכינו לכיוון בית-הספר, פתחתי עימו בשיחה:

"מה קורה איתך ילד שלי?" אמרתי. "הכל בסדר" הוא ענה בחטף. "יופי מתוקי שלי. תגיד, השלמת עם אורן?" בני חייך בחצי פה ואמר: "הכל בסדר אמא, אל תדאגי."

הבטתי בו וליבי נמס. חשבתי לעצמי שאני פשוט מוכרחה לתת לו משהו, להעביר לו מסר כלשהו. פניתי אליו ואמרתי: "אתה יודע מה בן שלי, אחד הדברים החשובים ביותר שלמדתי בחיי הוא שהתקשורת הבין אישית מהווה מרכיב מכריע בכל מערכת יחסים. לא משנה הסיטואציה בה תמצא, אם תהיה זו בת-זוגך, חבר, אחותך או הבוס בעבודה, חשוב מאוד לזכור ותמיד להסביר, להעביר במילים את אשר אנו מרגישים וחושבים: לתקשר, לדבר ולהעביר מסרים בצורה הכי ברורה".

"זאת מכיוון שבמקרים רבים לאדם העומד מולנו אין מושג, ולו הקלוש ביותר על מה בדיוק אנחנו חושבים או כיצד אנו מרגישים".

"ברגע שבו אתה מפנים עובדה פשוטה זו של החיים אתה הופך לרגיש יותר. רק אז אתה מסוגל באמת להבין שלאדם העומד מולך עשויות להיות רגשות ומחשבות השונות משלך. אתה לא לבד בעולם ילד, אתה מוכרח להיות ער לכך".

"אתה יודע", המשכתי "אבא ואני בצעירותנו, התווכחנו ורבנו אינספור פעמים, אבל תמיד היינו ונשארנו חברים. היכולת לתקשר תמיד הייתה קיימת ושתדע לך, שזוהי מתנה! מתנה עצומה אשר החלטנו לאמץ חזק לליבנו. האם סיפרתי לך על היום בו אבא ואני היינו ברבנות בהמתנה לגט?" בני הביט בי, מעט בבהלה ואמר: "לא!"

בקול משועשע המשכתי "טוב, אז הנה לך סיפור. לאחר ריבים בלתי פוסקים אבא ואני החלטנו לגשת לרבנות ולפתוח תיק גירושים. היינו צעירים מאוד ולא ממש ידענו מה בדיוק אנו רוצים מעצמנו שלא לדבר על הדברים אשר ציפינו לקבל האחד מהשני.

היום שבו היינו ברבנות היה יום מתן הגט. עמדנו שם אבא ואני מול שלושה רבנים לובשי שחורים וחמורי סבר.

אחד הרבנים הישיר מבט לעבר אבא באומרו: "מר לוינסון, האם אתה מעוניין להעניק גט לאשתך?" אבא הביט בהם המום מעט ובלי יכולת להוציא הגה מפיו.

שתיקה מעיקה השתררה ונשברה כאשר אותו רב פנה אליי ושאל: "גברת לוינסון, האם את מעוניינת להתגרש מבעלך?" למרבה הפלא נאלמתי דום גם אני ולא הצלחתי להגות מפי ולו הברה אחת...

הרבנים הביטו בנו ונדמה כי בארשת פניהם הסתמנה התרככות קלה. בעוד החיוך נסוך על פניו, פנה אלינו אחד הרבנים ואמר: "טוב חבר'ה, לא נראה לנו שהגעתם לכאן כדי להיפרד... יאללה, יאללה לכו הביתה..."

טל צחק בקול גדול, מלווה בהקלה ברורה לעין. נראה שהסיפור שעשע וגם הלחיץ אותו באותה המידה. ואז המשכתי בסיפור: "אבא ואני שבנו הביתה. ישבנו בסלון האחד מול השנייה, הבטנו בעיניים ושוחחנו. דיברנו על דברים כואבים ושמחים, בכינו מעט, אבל גם צחקנו הרבה. לבסוף הגענו להחלטה שאנחנו פותחים דף חדש ונקי בחיינו הזוגיים".

"טל, חמוד, זה לא שמאז התקופה ההיא לא מתגלים בנינו מדי פעם חילוקי דעות וויכוחים, אך מה שבטוח הוא שמניסיון העבר למדתי לפתוח בשיחה ולשתף את אבא במה שמפריע לי. וגם אם לעיתים קשה לי לדבר, אז אני כותבת מכתב בו אני מסבירה לאבא כיצד אני מרגישה. נכון, אני היא זו שתכופות יוזמת שיחות, אבל זה בסדר, כי זה באמת חשוב לי מאוד. למדתי עוד בדרך זו שאם אני באמת מעוניינת בדבר מה קיימים בי הכוחות לגרום לאותו דבר להשתקף במציאות חיי. בן שלי, אני רוצה שתדע, שכל אשר אתה באמת מעוניין בו, אם תתמקד ותרצה בו בכל מאודך, ללא כל ספק תוכל להשיגו".

בני הביט בי ושתק.

הגענו לביה"ס. טל נישק אותי ברוך ואמר: "אני אוהב אותך, אמא". עניתי בחיוך: "אוהבת אותך יותר, אוהב שלי".

הנסיעה בחזרה הביתה הייתה מלווה בתחושת אופוריה מופלאה. הרגשתי מלאה ומסופקת, משום שכך מרגישים כשמתמלאים באהבה - איזון מושלם בין נתינה לקבלה.

באותו היום בשעות הערב המאוחרות עניתי לנייד. מעברו השני של הקו עלה קולו של בני טל. "אמא, מה קורה, איפה את?"

"בבית", עניתי "מה קורה?"

"אמא", הוא אמר, "רציתי לומר לך... מה אני מרגיש... אני אוהב אותך אמא... ואת כל כך חשובה לי, ואני מאוד מעריך אותך ולמרות שאני לא תמיד אומר את זה כל הזמן ואפילו שלפעמים אני עצבני וכועס ויש לי מצבי רוח בלתי נסבלים, אני עדיין אוהב אותך מאוד. אני מצטער שאני לא אומר לך את זה מספיק כי אני יודע שזה חשוב..."

ליבי נמלא באושר עילאי ודמעות הציפו את עיניי. בקול חנוק עניתי: "אהוב שלי, תודה! תודה שהתקשרת אליי. זה מאוד חשוב לי ואני מעריכה זאת מאוד. אני אוהבת אותך בן שלי, חיים שלי, עד השמיים".

טל ענה כמעט בלחש: "אני אוהב אותך אמא.. את יודעת מה אמא.. מוזר לי להגיד את הדברים האלו לאבא, את יכולה בבקשה להגיד לו שאני אוהב אותו?"...

מדהים כיצד שינוי זווית הראייה, והמרת הגישה באחרת גורמים לנו לברוא עולמות חדשים בצורות ומצבים משתנים. בכל דקה שעוברת ישנו רגע קסום בהמתנה לחשיפה. רגע נדיר, אשר יכול לחמוק מאיתנו אלמלא שינוי החשיבה.

אילו הייתי מאפשרת לעצמי להתבוסס בתחושות של כעס וחמלה עצמית על כך שנאלצתי להשכים קום מוקדם יותר מכפי שתכננתי ולהסיע את בני לבית הספר, יכולתי להחמיץ רגעים קסומים ומופלאים, הזרועים בחוויות שלעולם לא אשכח.

אני מקווה שנהנית מקריאת הפרק שנתתי לך במתנה

נתתי לך אותו מכל הלב, כי אני יודעת

- איזו דרך מתישה עברתי עם הזוגיות שלי
- איך שהמצב שמתואר כאן בפרק הזה היה רק אחד מ...
- כמה חיי היו שונים אם רק הייתי יודעת כמה דברים
- מה החשיבות של החשיבה שלך, כן, שלך! לזוגיות
- איפה המוקשים שבן הזוג מציב לנו או... אנחנו לעצמנו

אז אם -

הזוגיות שלך במשבר

או שאת סובלת מבן זוג קר

או מזוגיות משעממת ומיובשת

בטוח תיהני מהספר שכתבתי על חיי.

חלמתי לקבל בן זוג אמריקאי ו...זה הצליח לי.

אבל אז...

הזוגיות הנפלאה התחילה להתפורר...

ואת -

שקראת את דברי עד כאן,

קבלי ממני מתנה נוספת:

=> 70% הנחה על הספר המלא 'לכאן הגעתי' <=